

SONATE IN RÉ MINEUR,

DOOR

C. TIELROOY—DE GRUYTER.

I

ALLEGRO MODERATO.

Tranen,
gij moet ze teer behoeden
bij 't gaan langs uw gelaat,
dat niet 'n cynische kudde
u lachend gadeslaat.

Laat deze u niet genaken,
maar spreid uw wezen uit
als vlijmscherp staal, dat wakend
de horde buitensluit.

Zoo ween dus wel verstoken,
want helpen kan u geen,
klein en ineengedoken
zijt ge in u zelf alleen.

In 't duister woud van pijnen,
waar 't eenzaam dwalen is,
wenken geen andre seinen
u dan gemis, gemis.

Een vriend, een kind, wat sterren?
Een golf, die u omspoelt;
de deining naar het verre
is 't maar, die ge om u voelt.

Gij weent om 't zéér alleen
zijn, om het nimmer één
zijn daarbinnen, met geen,
en bang staart ge om u heen.